

РЕШЕНИЕ

№ 4941

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав**, в публично заседание на 15.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1708** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във вр. с чл.145 – 178 от Административно- процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Н. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед No 513з – 150/09.01.2023г., издадена от директора на СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 194, ал.2, т. 2, вр. чл. 197, ал.1, т. 3 вр. чл. 200, ал.1, т. 11, предложение второ алт. 1 и чл. 204, т. 3 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и целта на закона. Прави се възражение, че не е извършено дисциплинарното нарушение, за което е наложено наказанието. При липсата на фактически основания за издаване на оспорената заповед, без да е доказано извършване на дисциплинарно нарушение, заповедта е незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон. С тези мотиви се иска отмяната ѝ.

Ответникът - директорът на СДВР, чрез упълномощения си процесуален представител гл. юрисконсулт Б., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява становище в хода по съществуването на спора.

От фактическа страна.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е започнало във връзка с доклад № 4575р-176/31.08.2022г. на Дирекция „Инспекторат” - МВР, по повод на извършена проверка, разпоредена със Заповед № 8121з-870/07.07.2022г. на Министъра на вътрешните работи. Проверката касае установяване на евентуални неправомерни действия и бездействия и неизпълнение на служебни задължения от служители на МВР, при извършването на проверки на лицето Г. С..

С издаването на няколко заповеди, директорът на СДВР е възложил проверка относно евентуално неизпълнение на служебни задължения от страна на служители от различни районни полицейски управления при СДВР, включително и по отношение на комисар Д. Г., по това време ВПД началник на Об РУ - СДВР.

По отношение на Г. комисията е следвало да извърши проверка дали за времето от 25.05.2022г. до 10.06.2022 г. като началник на Об РУ - СДВР Д. Г. не е изпълнил задължението, вменено му с чл.21, ал.1 от Вътрешните правила за организация на документооборота в МВР, утвърдени с МЗ № 8121з-1013/08.08.2017г., за осъществяване на контрол по изпълнение на поставената задача: а именно - контрол по извършване на проверка по преписка вх.№ 228000- 5836/24.05.2022г., възложена с негова резолюция, вследствие на което е допуснато по преписката да не се извършат каквито и да е действия за пълно и обективно изясняване на случая. Проверката заключила и, че комисар Г. не е извършил контрол върху изпълнението на поставената задача, но и не се е самосезирал при липсата на доклад от страна на изпълнителя съгласно л. 21, ал. 3 от Вътрешните правила за документооборота в МВР. Нарушението било квалифицирано като такова по чл.194, ал.2, т.2 от ЗМВР - „неизпълнение на служебни задължения“.

Със заповед № 230з-25/13.01.2022 г. Г., в качеството си на ръководител на Об РУ - СДВР, е възложил непосредствения контрол над сектор „Охранителна полиция“ на заместник началника на Об РУ – СДВР.

Г. е бил запознат със заповеди № 513з-8851/14.10.2022г. и № 51 Зз-9671/09.11.2022г., които изменяли и допълвали Заповед № 513з-8231/26.09.2022г. за образуване на проверка по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР на Директора на СДВР.

За резултата от извършената проверка била изготвена справка до Директора на СДВР рег. № 51 Зр-113835 от 21.11.2022 г. като в нея било прието, че комисар Д. Г. е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, изразяващо се в неизпълнение на разпоредбите на закона и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповеди и разпорежданията на Министъра на вътрешните работи, заместник- министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители. На основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР е предложено на същия да бъде наложено дисциплинарно наказание „Порицание” за срок от шест месеца, което Директорът на СДВР сторил с издаване на обжалваната в настоящото производство заповед № 513з-150/09.01.2023г.

В хода на проведеното съдебно следствие е установено, че преписка вх.№ 228000-5836/25.04.2022г. е постъпила в Об РУ-СДВР на 25.05.2022г, и същата е била разпределена от Г. на началник сектор „Охранителна полиция” на 26.05.2022г., който от своя страна я е преразпределил на началник група „Териториална полиция“ - В., а последният, на териториален принцип е възложил работата на Л. Л. Б..

На 22.07.2022 г. преписката е била изпратена в Софийска районна прокуратура, където, с постановление на наблюдаващия прокурор е било отказано образуването на досъдебно производство и преписката е била прекратена.

От правна страна:

Жалбата, по която е образувано настоящето производство от 17. 02. 2020г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред индивидуален административен акт, съгласно чл.211 ЗМВР, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.204, т.3, от директора на СДВР, ръководител на структура по чл. 37, ал.1, т. 2 от ЗМВР. Заповедта е в писмена форма. Мотивите на акта следва да се считат допълнени с мотивите на обобщена справка до Директора на СДВР рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. – л.48 до 188 от делото, с оглед изричното им цитиране в оспорената заповед. Видно от ръкописното отбелязване върху обобщената справка, служителят се е запознал с нея на 29.11.2022г. – л.174 от делото. Основателно е възражението, че описанието на деянието и на фактическата обстановка не съответстват на изискванията на чл. 210, ал.1 от ЗМВР. Същите са формални и бланкетни. Не са приложени доказателства. Не са посочени правилно и разпоредбите, които се счита, че са нарушени.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 513з-8231/26.09.22г., във връзка със Заповед № 8121з-870/07.07.2022г. на Министъра на вътрешните работи издадена на основание чл. 205, ал. 2 ЗМВР. По аргумент от чл. 207, ал.3 ЗМВР назначената комисия като дисциплинарно - разследващ орган е длъжна да извърши всички процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение.

Императивната разпоредба на чл. 195, ал. 1 ЗМВР установява преклузивни срокове за налагане на дисциплинарното наказание - не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Нарушението се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя (чл.196, ал.1 ЗМВР). Насока дава и разпоредбата на чл.196, ал.2 ЗМВР - когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В случая това е моментът на издаване на обобщена справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. – л.48 до 188 от делото, на дисциплинарно разследващата комисия, резюлирана от дисциплинарно-наказващия орган (ДНО) на 24. 11. 2022г. Справката съдържа, както данни за нарушението и нарушителя, така и предложение за налагане на дисциплинарно наказание. Въз основа на изложеното съдът приема, че нарушението е открито по смисъла чл.195, ал.1, вр.чл.196 ЗМВР на 21.11.2022г. Оспорената заповед е издадена в двумесечния срок по чл.195, ал.1 ЗМВР и чл.58 от Инструкция No 8121з-470 от 27 април 2015 г.

Спазена е процедурата по чл.206, ал.1 ЗМВР. В хода на дисциплинарното

производство надлежно са охранени правата на уличения служител по смисъла на чл.207, ал.8 и ал.10 ЗМВР, не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са накърнили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

По материалната законосъобразност на оспорената заповед:

Издадената заповед е незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон. Дисциплинарната отговорност на жалбоподателя е ангажирана без да е доказано извършване на дисциплинарно нарушение по посочените в самата заповед норми, в противоречие с разпоредбата на чл.194, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗМВР, държавните служители в МВР се наказват с предвидените в този закон дисциплинарни наказания, но само в случаите, когато се докаже, че са нарушили служебната дисциплина. Вмененото дисциплинарно нарушение е чл. 194, ал.2, т. 2, вр. чл. 197, ал.1, т. 3 вр. чл. 200, ал.1, т. 11, предложение второ алт. 1 и чл. 204, т. 3 от ЗМВР - неизпълнение на служебни задължения или на заповед, конкретно на чл. 21, ал.1 от Вътрешни правила за организацията на документооборота в МВР.

По административната преписка са приложени саморъчно написани обяснения в 04 РПУ-СДВР от Г. С., В. К. и Б. Й. (по опис на на л. 8 от делото).

Видно от изложеното в оспорената заповед и от справка рег.№513р-113835/21.11.2022г., преписката във връзка с подадения сигнал от Г. С., е регистрирана с вх.№ 22800-5836/25.04.2022г. в 04РУ СДВР. С писмо рег.№ 228000-5836 от 25.05.2022г. преписката е изпратена в 06 РУ СДВР и е разпределена на главен инспектор П. Д.-началник на сектор „Охранителна полиция”. Д., със своя резолюция, насочва материалите към ст.инспектор началник група ТП „В.”, който от своя страна на 30.05.2022г., също с резолюция, разпределя материалите на Н. Н.. Установява се, че деянието е извършено на обслужваната от младши полицейски инспектор Л. Л.-Б. територия, поради което преписката ѝ е преразпределена. Няма данни с резолюцията за възлагането на Л. да са били поставяни конкретни задачи за изпълнение. С даденото писмено сведение (изложено в горепосочената справка) служителката заявява, че на 08.06.2022г. е получила въпросната преписка и след прочитане на материалите, съдържащи се в нея, установила, че по същата са снети сведения от лицата, имащи отношение по изложеното в заявлението. След което преписката е докладвана на зам.-началника на 06 РУ СДВР от старши инспектор Г. Г. и същата е изпратена на 10.06.2022г. на отдел „Пътна полиция” (ОПП) в 06 РУ СДВР. На 20.07.2022г. преписката е била върната отново от ОПП на 06 РУ, като била извършена допълнителна проверка и на 22.07.2022г. материалите били докладвани на СРП.

Изложеното мотивира съда да приеме, че описаните в оспорената заповед фактически обстоятелства не могат да послужат на административния орган като основание да упражни дадените в закона правомощия за налагане процесното дисциплинарно наказание.

На първо място, не се доказва изложеното в заповедта, че преписката е била възложена за работа само на полицаи Л. и че тя не е предприела никакви действия по нея до изпращането ѝ в СРП на 10.06.2022 г. Както беше установено, Л. е установила, че от засегнатите лица са снети вече обяснения, поради което е преценила, че следва да изпрати материалите на отдел „Пътна полиция” – СДВР за вземане на отношение

по ЗДвП.

На следващо място се установи, че и Л. е докладвала за решението си да изпратят преписката съответно на отдел „Пътна полиция” – СДВР и на СРП на инспектор Г.. Не на последно място, в случая е постановен отказ на прокурор при СРП за образуване на досъдебно производство по подадения от Г. С. сигнал, което означава, че прокурорът не е счел за необходимо да се предприемат каквито и да било допълнителни действия за изясняване на случая. По друг начин би стоял въпросът, ако преписката, след изпращането ѝ в СРП, се е върнала със конкретни задължителни указания, съгласно чл. 196, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, на прокурора за изясняване на допълнителни факти. Неизпълнението на тези указания от страна полицейските служители, съответно неупражняването на контрол върху длъжностните лица, които е следвало да ги изпълнят би могло да бъде основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност.

Настоящият съдебен състав не споделя извода на Директора на СДВР, че главен инспектор Г. не е изпълнил служебните си задължения по чл. 21 от Вътрешните правила за документооборота в МВР, неупражнявайки контрол върху работата на подчинените му, в т.ч. и спрямо Л.. Безспорно е, че възложената ѝ за работа преписка не е била с фактическа сложност и освен снемане на обяснения от засегнатите лица, което вече е било направено в 04 РПУ, други действия не биха могли да бъдат предприети.

Следва да се отчете и обстоятелството, че със заповед № 230з-25/13.01.2022 г. Г., в качеството си на ръководител на 06 РУ - СДВР, е възложил непосредствения контрол над сектор „Охранителна полиция“ на заместник началника на 06 РУ - СДВР, което изключва извършване на нарушението, което му е било вменено във вина.

Направените изводи от дисциплинарно-разследващия орган и от дисциплинарно-наказващия орган, че изложените в сведенията на С. и К. обстоятелства пред в ОДЧ на 04 РУСДВР не са правилно и обективно анализирани от полицейските служители в 06 РУ-СДВР, в чиито служебни задължения попада извършването на цялостна проверка, са логически и правно неразбираеми. След като е налице отказ от компетентния прокурор за започване на досъдебно производство, както и при положение, че липсват дадени от негова страна задължителни указания за установяване на допълнителни факти по преписката, не е възможно в рамките на извършена след време дисциплинарна проверка, да се правят заключения за липса на извършени действия по случая, още повече, че не се посочва, точно какви действия е следвало да бъдат предприети и какви обстоятелства е следвало да бъдат изяснени от Г. и неговите подчинени.

По отношение на твърдението в оспорената заповед, че Г. не се е самосезирал за липсата на доклад от страна на подчинения му служител, комуто е била възложена преписката, съдът намира, че съгласно, съгласно чл. 21, ал. 3 от Вътрешните правила за документооборота, изпълнителят докладва изпълнението на задачата на длъжностното лице, което я е поставило. В тази разпоредба не е посочено начина, по който следва да се извърши доклада – устно или писмено. Установи се, че Л. е докладвала на инспектор Г., пряк подчинен на Д. за работата си по преписката, след което са предприели действия за изпращането ѝ компетентните за решаването ѝ органи.

Изложеното налага извода, че административният орган, въпреки дадената му възможност и конкретни указания по реда на чл. 171, ал. 4 от АПК, не можа да

установи в цялост, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал.1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в оспорената заповед и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В случая, независимо, че в заповедта са описани множество факти, свързани с дисциплинарната проверка, не става ясно точно какви процесуални действия е следвало да извърши полицай Л., за изясняване на фактите, по подадения от С. сигнал, при липсата на конкретни задължителни указания от наблюдаващия прокурор, както и в какво точно се изразява неупражняването на контрол от страна на Г. във връзка с работата по преписката. Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че оспореният акт не съдържа ясни и точни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При разглеждания спор, поради липсата на описание на конкретните действия, които е следва да се предприемат по преписката, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за налагане на дисциплинарното наказание. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Основателни са и останалите възражения в жалбата за нарушение на чл. 206, ал.2 от ЗМВР. Не е направена преценка на обстоятелствата по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, не са изложени съображения за формата на вината, липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание, като вид и размер. Не е обсъдена тежестта на нарушението и дали от него са настъпили вредни последици. Не е ясно и защо при граница на срока на наказанието от шест месеца до една година по чл. 200, ал. 2 от ЗМВР, на служителя е наложен именно срока от 6 м.

По изложените съображения съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна, поради което същата и на основание чл.172, ал.2 АПК следва да бъде отменена.

Предвид изхода на правния спор, направеното своевременно искане за присъждане на разноски и разпоредбата на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 1210 лв. по представен списък по чл. 80 от ГПК, от които 10 лева за държавна такса и 1200 лева за договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно оспорване съгласно чл. 211, изречение 2 от ЗМВР.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Н. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед No 513з – 150/09.01.2023г., издадена от директора на СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 194, ал.2, т. 2, вр. чл. 197, ал.1, т. 3 вр. чл. 200, ал.1, т. 11, предложение второ алт. 1 и чл. 204, т. 3 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. Н. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 1210 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: